

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/427/2014
Identifikačné číslo spisu: 1109209774
Dátum vydania rozhodnutia: 14.04.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1109209774.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej žalobcu JUDr. B. G., bývajúceho v U., zastúpeného JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou so sídlom v Žiline, Na Priekope č. 174/13, proti žalovanej Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o určenie, že odmeňovanie žalobcu je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a iné, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26 C 82/2009, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. októbra 2013 sp. zn. 9 Co 261/2013, 9 Co 343/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky:

1. o d m i e t a dovolanie v časti, ktorá smeruje proti výroku uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 29. októbra 2013 sp. zn. 9 Co 261/2013, 9 Co 343/2013, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 11. októbra 2012 č.k. 26 C 82/2009-84,
2. uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 29. októbra 2013 sp. zn. 9 Co 261/2013, 9 Co 343/2013 z r u š u j e vo výroku, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 27. júla 2012 č.k. 21 C 82/2009-71 v znení opravného uznesenia z 3. septembra 2012 č.k. 26 C 82/2012-82,
3. uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 27. júla 2012 č.k. 21 C 82/2009-71 v znení opravného uznesenia tohto súdu z 3. septembra 2012 č.k. 26 C 82/2012-82 z r u š u j e vo výroku, ktorým bolo zastavené konanie v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti žalovanej zdržať sa odmeňovania žalobcu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a v časti týkajúcej sa povinnosti žalovanej uspokojiť jeho reštitučný nárok na zaplatenie 187 827,24 €.

Vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súde Bratislava I na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I uznesením z 27. júla 2012 č. k. 26 C 82/2009-71 (v znení opravného uznesenia) zastavil konanie, v ktorom sa žalobca domáhal, aby súd: a/ určil, že odmeňovanie žalobcu podľa ustanovení § 67, resp. § 66 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacích a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z.z.“) v porovnaní s odmeňovaním iných sudcov podľa § 66 ods. 1 a § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, b/ žalovanej uložil povinnosť zaplatiť mu 187 827,24 €.

Rozhodol tiež o trovách konania. V odôvodnení uviedol, že žalobcu vyzval, aby zaplatil súdny poplatok za žalobu vo výške 5 700 € podľa položky 7d písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov (ďalej len „Sadzobník“), ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“). Žalobca v písomnej reakcii na túto výzvu uviedol, že konanie o jeho žalobe je oslobodené podľa § 4 ods. 1 písm. j/ a k/ zákona č. 71/1992 Zb. Súd prvého stupňa po zistení, že žalobca predmetný súdny poplatok nezaplatil, konanie zastavil (§ 5 ods. 1 písm. a/, § 8 ods. 1, § 10 ods. 1 veta prvá a ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb.).

Uvedené uznesenie napadol žalobca odvolaním. Zároveň žiadal pripustiť zmenu petitu žaloby - žiadal, aby súd: a/ určil, že jeho odmeňovanie podľa § 67, resp. § 66 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. v porovnaní s odmeňovaním iných sudcov podľa § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, b/ uložil žalovanej povinnosť upustiť od jeho odmeňovania v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, c/ uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu 287 810 €, alternatívne mu poskytnúť primerané zadost'učinenie vo výške 287 810 €. V návrhu na pripustenie zmeny petitu žaloby podal svoje vysvetlenie dôvodov navrhovanej zmeny, pričom poukázal na prostriedky ochrany vyplývajúce z § 9 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) - ďalej len „zákon č. 365/2004 Z.z.“. Zdôraznil, že v konaní neuplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy, preto sa na žalobu vzťahuje súdny poplatok podľa položky 7d písm. a/ Sadzobníka vo výške 66 €. Opodstatnenosť odvolania vyvodzoval z navrhovanej zmeny petitu žaloby, ktorá má vplyv aj na výšku súdneho poplatku, a zo skutočnosti, že súdny poplatok podľa položky 7d písm. a/ Sadzobníka vo výške 66 € zaplatil. Žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Okresný súd Bratislava I uznesením z 11. októbra 2012 č.k. 26 C 82/2009-84 zrušil svoje uznesenie z 27. júla 2012 č.k. 26 C 82/2009-71 v časti, ktorou bolo zastavené konanie o určenie, že odmeňovanie žalobcu je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Na odôvodnenie zrušujúceho uznesenia uviedol, že žalobca 3. augusta 2012 zaplatil súdny poplatok podľa položky 7d Sadzobníka vo výške 66 €. Poukázal na to, že žalobca v konaní uplatňuje dva samostatné nároky (t.j. jednak na určenie, že jeho odmeňovanie je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, jednak na peňažné plnenie), ktoré sa spoplatňujú samostatne. Aj toto (zrušujúce) uznesenie napadol žalobca odvolaním, v ktorom zdôraznil, že v konaní po zmene petitu žaloby zvolil kombináciu nárokov, ktoré umožňuje § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. vo viacerých formách - vo forme žaloby určovacej, negatívnej, reštitučnej a satisfakčnej. Pre vyrubenie súdneho poplatku nie je rozhodujúce, či uplatňuje reštitučný, alternatívne satisfakčný nárok v imateriálnej podobe alebo v podobe relatívnej, preto výška súdneho poplatku sa má určovať podľa položky 7d písm. a/ Sadzobníka. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil.

Žalobca podaním z 26. apríla 2013 zobral žalobu späť v časti, ktorou sa domáhal zaplata prmeraného zadost'učinenia (satisfakcie) vo výške 284 810 €. Poznamenal však, že zotrúva na svojich nárokoch vo forme žaloby určovacej, negatívnej a reštitučnej v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z., ktorej z hľadiska súdnych poplatkov zodpovedá ním uhradený súdny poplatok podľa položky 7d písm. a/ Sadzobníka.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 29. októbra 2013 sp. zn. 9 Co 261/2013, 9 Co 343/2013 dvomi samostatnými výrokmi potvrdil obe odvolaniami napadnuté uznesenia. Stotožnil sa s názorom prvostupňového súdu, že žalobca v konaní uplatňuje dva samostatné nároky, ktoré sa spoplatňujú samostatne. Súd prvého stupňa preto po zaplatení súdneho poplatku 66 € (podľa položky 7d písm. a/ Sadzobníka) správne zrušil svoje uznesenie o zastavení konania v tej časti, v ktorej sa žalobca domáhal určenia, že jeho odmeňovanie je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Správne tiež konanie zastavil v časti, v ktorej sa žalobca domáhal zaplata sumy 187 827,24 €. Aj podľa názoru odvolacieho súdu treba návrh žalobcu na pripustenie zmeny petitu žaloby považovať iba za zmenu právnej kvalifikácie žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ žalobca nezaplatil súdny poplatok za žalobu v celej výške, nie je dôvod posudzovať jeho návrh na zmenu žaloby a zaoberať sa právnou kvalifikáciou žalobou uplatneného nároku o zaplata istiny. Peňažné plnenie, ktoré žalobca špecifikoval v alternatívnom petite ako primerané zadost'učinenie, nemožno považovať za primerané zadost'učinenie v

zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 365/2005 Z.z., ktoré má charakter nepenažného plnenia. Uvedené ustanovenie umožňuje domáhať sa aj peňažného plnenia (náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch) len vtedy, ak primerané zadosťučinenie nie je dostačujúce. Pokiaľ žalobca v zmysle navrhovanej zmeny petitu žaloby už nepožaduje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ale zaplatenie primeraného zadosťučinenia vo výške 287 810 € alternatívne sumy 287 810 €, tieto dva nároky nemožno spoplatniť podľa položky 7d písm. b/ Sadzobníka, ale podľa položky 1 písm. a/ Sadzobníka.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu - v oboch výrokoch - napadol žalobca dovolaním. Uviedol, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne. Nevyplýva z neho totiž, z akého dôvodu uplatnený nárok na sanáciu diskriminácie vo forme reštitučného nároku podlieha poplatkovej povinnosti podľa všeobecnej položky 1 písm. a/ Sadzobníka a za aký návrh považuje súd žalobu v bode 3/ navrhovanej zmeny petitu žaloby po späťvzátí žaloby v časti uplatňujúcej satisfakčný nárok, ktorý už žalobca v čase rozhodovania odvolacieho súdu neuplatňoval. Zdôraznil, že v konaní uplatňuje nároky podľa § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z., ako ich špecifikoval v návrhu na pripustenie zmeny petitu žaloby v podaní z 21. augusta 2012 a tiež v neskorších procesných úkonoch. V konaní použil kombináciu viacerých nárokov (určovacieho, negatívneho a reštitučného), súdy mu však svojvoľne nanucujú také hmotnoprávne hodnotenie jeho nárokov, ktoré je v rozpore s jeho právom na súdnu ochranu. Poznamenal, že rovnaký právny názor zaujal Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo 16. apríla 2014 sp. zn. IV. ÚS 34/2014.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či na podklade dovolania žalobcu možno uskutočniť dovolací prieskum.

Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (objektívna prípustnosť dovolania je vymedzená ustanoveniami § 236 až § 239 O.s.p.). Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naopak viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie. Pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania treba vziať na zreteľ, či dovolateľ bol negatívne dotknutý napadnutým rozhodnutím (viď tiež R 50/1999).

Výroková časť uznesenia odvolacieho súdu, ktoré je v preskúmvanej veci napadnuté dovolaním, obsahuje dva výroky. Dovolateľ napadol uznesenie odvolacieho súdu v oboch výrokoch. Prípustnosť jednotlivých častí dovolania žalobcu preto dovolací súd posudzoval samostatne.

1. Časť dovolania žalobcu smeruje proti výroku uznesenia odvolacieho súdu potvrdzujúcemu uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým prvostupňový súd podľa § 10 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. zrušil čiastočne svoje skoršie uznesenie o zastavení konania vzhľadom na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 66 €. Týmto potvrdzujúcim výrokom uznesenia odvolacieho súdu („aprobujúcim čiastočné znovuo tvorenie“ konania) nebolo z procesného hľadiska negatívne zasiahnuté do právneho postavenia žalobcu; žalobca bol v tomto smere procesne úspešný, lebo dosiahol to, o čo mu išlo.

So zreteľom na to najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu v časti smerujúcej proti výroku uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 29. októbra 2013 sp. zn. 9 Co 261/2013, 9 Co 343/2013, ktorým tento súd potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 11. októbra 2012 č.k. 26 C 82/2009-84. Dovolanie v tejto časti bolo totiž podané tým, kto nie je subjektívne oprávnený v tejto časti podať dovolanie (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

2. Vo zvyšnej časti je dovolanie žalobcu podané tým, kto je naň subjektívne oprávnený. Pri skúmaní, či

je dovolanie žalobcu aj objektívne prípustné, vychádzal dovolací súd z nasledovného:

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie žalobcu smeruje proti uzneseniu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovoláním je v prejednávanej veci napadnuté uznesenie, ktoré nie je uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd v ďalšom skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalobca namieta, že v konaní mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O odňatie možnosti účastníka konania konať pred súdom ide tiež v prípade nesprávneho postupu súdu, ktorý zastavil konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku z návrhu na začatie konania (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.) napriek tomu, že nebol zákonný dôvod pre zastavenie konania (R 50/1997).

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie.

Podľa § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z.z. ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

V zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou.

Podľa položky 7d písm. a/ Sadzobníka z návrhu na začatie konania vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa osobitného zákona bez návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch 66 €.

Podľa položky 7d písm. b/ Sadzobníka z návrhu na začatie konania vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa osobitného zákona s náhradou nemajetkovej ujmy 66 € a 3% z výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy.

V danom prípade žalobca tvrdí, že mu bola odňatá možnosť realizovať jeho procesné oprávnenia, lebo došlo k zastaveniu konania napriek tomu, že zaplatil súdny poplatok 66 € podľa položky 7d písm. a/ Sadzobníka. V dovolacom konaní bolo preto potrebné posúdiť, či pre namietaný postup súdov boli dané zákonné predpoklady.

Najvyšší súd už konal a rozhodoval v iných skutkovo a právne podobných veciach (viď napríklad uznesenia sp. zn. 5 Cdo 24/2014, 6 Cdo 111/2013, 4 Cdo 124/2014), v ktorých boli riešené otázky obdobné tým, ktoré boli nastolené v preskúmvanej veci.

V uznesení z 8. januára 2015 sp. zn. 5 Cdo 24/2014 najvyšší súd uviedol, že zákon č. 71/1992 Zb. reflektoval na zákon č. 365/2004 Z.z. v ustanoveniach Sadzobníka, a to položkou 7d rozčlenenou na písmeno a/ a písmeno b/. Vysvetlil, že súdnym poplatkom určeným podľa položky 7d písm. a/ Sadzobníka sa spoplatňujú žaloby, ktorými sú uplatnené nároky, na ktoré sa vzťahuje § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. Súdnym poplatkom určeným podľa položky 7d písm. b/ Sadzobníka sa spoplatňujú žaloby, ktorými sú uplatnené nároky, na ktoré sa vzťahuje § 9 ods. 2 a tiež 3 zákona č. 365/2004 Z.z. (to znamená vtedy, ak sa žalobca domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy). Pre posúdenie konkrétnej poplatkovej povinnosti je rozhodujúce, akú formu ochrany svojich práv zvolil žalobca. Zákon č. 365/2004 Z.z. počíta výslovne s tromi typmi žalôb (negatívnu, reštitučnou a satisfakčnou), ide však len o ich demonštratívny výpočet. V zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. sa môže žalobca okrem iného domáhať formou reštitučnej žaloby napravenia protiprávneho stavu (diskriminácie) a odstránenia následkov protiprávneho konania. Ak v dôsledku diskriminačného konania zamestnávateľa dôjde k rozdielu v odmeňovaní, treba nárok zamestnanca na zaplataie určitej sumy, ktorá v peniazoch vyjadruje rozdiel v mzde, považovať za nárok reštitučný v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z.

Najvyšší súd v uznesení z 23. júna 2015 sp. zn. 6 Cdo 111/2013 dospel k záveru, že ak žalobca uplatňuje žalobou len nároky, na ktoré sa vzťahuje § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z., spoplatní sa žaloba podľa položky 7d písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. Ak však okrem nárokov v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. uplatní v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z.z. aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy (nárok satisfakčný), spoplatní sa jeho žaloba podľa položky 7d písm. b/ zákona č. 365/2004 Z.z.

V uznesení z 23. júna 2015 sp. zn. 4 Cdo 124/2014 najvyšší súd konštatoval, že ak sú žalobou uplatnené len nároky v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. (t. j. nejde v nich aj o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy), platí sa za žalobu súdny poplatok vo výške 66 € (položka 7d písm. a/ Sadzobníka). Ak sú však žalobou uplatnené tak nároky podľa § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z., ako aj podľa § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z.z. (t.j. ak je žalobou uplatnený aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy), je súdny poplatok 66 € a 3% z výšky uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy (položka 7d písm. b/ Sadzobníka). Pre posúdenie toho, či predmetom konania sú právne prostriedky ochrany podľa zákona č. 365/2004 Z.z., je rozhodujúci prejav vôle žalobcu obsiahnutý v ním podanej žalobe alebo v jeho neskorších procesných úkonoch (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 34/2014). Pokiaľ sa žalobca žalobou domáha určenia, že: a/ jeho odmeňovanie je rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, b/ uloženia povinnosti upustiť od takéhoto diskriminačného odmeňovania a c/ zaplatiť mu určitú sumu, vyjadrujúcu v peniazoch jeho reštitučný nárok, podaním žaloby mu vzniká povinnosť zaplatiť súdny poplatok 66 €.

Vyššie uvedené právne závery zastáva najvyšší súd aj v prejednávanej veci. Konštatuje, že žalobca v konaní uplatnil nároky podľa zákona č. 365/2004 Z.z. (čo výslovne uviedol v podaní z 21. augusta 2013 a tiež v odvolaniach), a to nároky podľa § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. [domáhal sa určenia, že jeho odmeňovanie je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, ďalej uloženia povinnosti žalovanej upustiť od jeho odmeňovania v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a napokon uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 287 810 €, ktorou vyčíslil svoj reštitučný nárok (napravujúci protiprávny stav)]. Dovolací súd preto vo vecnej zhode s konštatovaním najvyššieho súdu, ktoré je obsiahnuté v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 124/2014 uzatvára, že žalobcovi v preskúmvanom prípade vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdny poplatok 66 €, ktorý aj zaplatil.

Skutočnosť, že aj po zaplatení súdneho poplatku 66 € sa konanie v zmysle rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu malo viesť o žalobcovej žalobe iba v časti týkajúcej sa (1) určenia, že jeho odmeňovanie je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, avšak zastavené malo zostať v časti, ktorou sa žalobca domáhal (2) upustenia od jeho ďalšieho odmeňovania v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, resp. v časti, ktorou sa domáhal, aby (3) žalovaná uspokojila jeho reštitučný nárok zaplatením sumy 187 827,24 €, opodstatňuje záver, že žalobcovi bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Aj v zmysle záverov zaujatých najvyšším súdom v jeho skorších rozhodnutiach (viď vyššie) neboli totiž v čase rozhodovania odvolacieho súdu dané predpoklady pre zastavenie konania v oboch [(2) a (3)] uvedených častiach.

Najvyšší súd preto uznesenia odvolacieho súdu a prvostupňového súdu zrušil v rozsahu, ktorý je vymedzený vo výroku tohto uznesenia, a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 a 2 O.s.p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.